

USAP : La paradoxa de la catalanitat

Vaig tenir el privilegi de formar part d'aquests més de 30000 Nord-Catalans que envaiïren Barcelona el dissabte 09 d'abril del 2011.

Vaig tenir la felicitat d'entrar en aquest estadi mític d'en Lluís Companys i veure les seves tribunes esdevingudes Sang i Or, un estadi molt guanyat a la causa catalana, a la causa usapista.

El dissabte 9 d'abril del 2011, Barcelona la futbolista oferia la seva joia de Montjuïc a Perpinyà la rugbística per disputar un partit de copa d'Europa.

Als voltants de l'estadi, cap seguidor català que no dugui samarreta de rugbi o bandera quatribarrada. La pertinença a un poble es veia allà, palpable, real.

Aquest moment fou històric : dues parts de Catalunya eren finalment reunides.

A nivell esportiu va ser un encert, però també fou un èxit informatiu : 3 televisions van retransmetre l'esdeveniment i el món del rugbi sencer només tenia ulls per a Barcelona.

Unes 56000 persones van assistir a aquest quart de final : és el rècord per a un partit de rugbi de copa d'Europa.

En l'aspecte polític, molts també podien somiar en una unitat nacional retrobada (seguidors, premsa, homes polítics).

Però què pensar-ne ?

La USAP és un vector de catalanitat ; aquest fet no el podem negar.

Tota la comunicació del club es basa en el bilingüisme. Organitza festes de la catalanitat quan hi ha encontres de rugbi. I la seva divisa és : «Sempre Endavant».

Tot un poble es reconeix en els seus valors de terror i de pertinença a una nació.

La identitat cultural de la USAP està molt marcada contràriament a molts equips del campionat de França de rugbi.

Llavors sí, sempre podríem fer objeccions i dir que no en fa prou...

Però aquest dissabte 9 d'abril del 2011, la USAP va aconseguir la proesa de veure's consagrada en l'Independent amb gairebé una pàgina en català. Per una vegada, l'Independent anava completament favorable a la causa catalana.

L'ajuntament de Perpinyà, el Consell General es van associar també a aquest esdeveniment major del món del rugbi. Promogueren aquest partit distribuint objectes promocionals, llibrets, samarretes...

Però ai las, tot ho feren en francès :□ Aquí rau el problema□ !!

La USAP és un iniciador de la presa de consciència catalana com també ho fan les associacions de Catalunya Nord que cada dia treballen per tal que la llengua catalana pugui ser utilitzada en tota normalitat.

Però per desgràcia, si a nivell esportiu i cultural les ganes hi són, a nivell polític el camí encara és llarg.

Sense una política voluntarista, la cultura catalana corre el risc de ser arraconada en un folklore esportiu i turístic.

Amb aquesta tarda calenta i assolellada, l'excessivitat dels seguidors porta la catalanitat al seu paroxisme:

Els Segadors, l'Estaca són cantats sense parar.

Ens saludem, abracem els nostres cosins del sud, presents allà.

Somiem amb un agermanament amb el mític Barça , li prenem la seva divisa, està tan bé com la de la nostra USAP estimada, ella també representa tot un poble.

Un es rememora l'últim crit de Lluís Companys assassinat un vespre d'octubre de 1940 aquí mateix pel règim franquista.

A dos quarts de set : l'alliberament ; 50 000 persones unides canten l'Estaca, la pell de gallina m'envaeix.

No és folklore ! Durant aquesta cançó, somio amb la unitat trobada...

A tres quarts : baixo de peus a terra.

Creuo dos seguidors ; l'un diu a l'altre : « *Aujourd'hui je suis fier d'être catalan* ».

... Per què avui i per què en francès ? El camí serà llarg...

GiL